

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

végzése

Az ügy száma:

Kfv.V.35.105/2025/2.

A tanács tagjai:

dr. Darák Péter a tanács elnöke

Ságiné dr. Márkus Anett előadó bíró

dr. Márton Gizella bíró

dr. Demjén Péter bíró

dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes:

felperes1 Kft. (cím1)

A felperes jogi képviselője:

Horváth Tamás Vilmos ügyvéd, cím2 ½.)

Bakos-Horváth Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr.

Az alperes:

NAV Fellebbviteli Igazgatósága (cím3)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Tarcsi Csaba kamarai jogtanácsos

A per tárgya:

közigazgatási per

adóügyben hozott határozat ellen indított

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

az alperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Fővárosi Törvényszék 2025. február 20.

napján kelt 108.K.702.906/2024/9. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú adóhatóság 2022. augusztus hónapra általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) adónemben adóellenőrzést folytatott a felperesnél, amelynek eredményeként 2024. február 19. napján kelt, 2986274134 iktatószámú határozatával terhére 10.752.000 Ft jogosulatlan visszaigénylésnek minősülő adókülönbötet tárt fel. Egyúttal rendelkezett a jogosulatlan visszaigénylés jóváírásának megtagadásáról, és kötelezte a felperest 6.007.000 Ft adóbírság megfizetésére.

[2] A felperes fellebbezése nyomán eljáró alperes 2024. június 11. napján kelt, 1751884503 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot akként változtatta meg, hogy az adóbírság összegét 8.880.000 Ft-ra emelte, míg a határozat egyéb rendelkezéseit fenntartotta.

[3] Indokolásának a perben releváns része az volt, hogy a gépjármű-kereskedelemmel foglalkozó felperes a 2022. május havi bevallásában levonható adóként szerepeltette egy gépkocsi típusú gépkocsi (a továbbiakban: gépkocsi) vételárában előzetesen felszámított adó összegét; a gépkocsit a vizsgált időszakban forgalomba helyezte, de azt nem értékesítette, tárgyhavi bevallásában ugyanakkor a korábban levont áfa összeget fizetendő adóként vallotta be. Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 124. § (1) bekezdés d) pontjára, 125. § (1) bekezdés a) pontjára és 259. § 22. pontjára utalással kifejtette, hogy a személygépkocsi esetén az előzetesen felszámított adó csak akkor vonható le, ha azt továbbértékesítési céllal vásárolják meg. Kiemelte, hogy a tesztautókat a kereskedők kifejezetten kipróbálás céljából, demonstrációs célra szerzik be, annak érdekében, hogy vásárlóik kipróbálhassák, illetve hogy a szalonban kiállítsák azokat. A tesztautók esetében így a továbbértékesítési cél nem áll fenn, mivel ezek rendeltetésüknél fogva kipróbálási, demonstrációs célt, nem pedig közvetlen továbbértékesítési célt szolgálnak, hiszen a kereskedő ezeket marketing célokra ideiglenesen használja. A tesztautók áfáját

ennélfogva a kereskedő nem vonhatja le, illetve a tesztautóként való forgalomba helyezésekor be kell fizetnie a levont áfát.

[4] Utalt rá, hogy a felperes ügyvezetője maga is úgy nyilatkozott, hogy a gépkocsit a forgalomba helyezést követően tesztautóként hasznosította. Kiemelte, hogy az Áfa tv. 259. § 22. pontjában foglalt egyéb módon történő hasznosítás fogalmának a tesztautóként való használat akkor is megfelel, ha a gépkocsi ezután rövid időn belül értékesítésre kerül. Rögzítette, hogy nem bírt jelentőséggel a felperes azon hivatkozása, miszerint a tesztautó helyett helyesebb a bemutató autó kifejezés használata. Mindezek alapján megállapította, hogy a gépkocsi esetében a továbbértékesítési cél nem teljesült, így a felperesnek a tesztautóként történő forgalomba helyezésekor a beszerzéskor levont áfát meg kellett volna fizetnie. Végül utalt a Kúria Kfv.V.35.217/2023/6. számú határozatára, amely alátámasztja, hogy a tesztautóként való üzemeltetés az egyéb módon történő hasznosítás körébe tartozik.

A jogerős ítélet

[5] A felperes keresetlevelet terjesztett elő az alperesi határozat jogszerűségének vizsgálata iránt. Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével az alperes határozatát a gépkocsi forgalomba helyezésével kapcsolatos fizetendő áfamegállapítás tekintetében – az elsőfokú határozatra is kiterjedően – megsemmisítette, és az elsőfokú adóhatóságot e körben új eljárásra kötelezte.

[6] Ítéletének indokolásában rámutatott, hogy az adóhatóságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az értékesítést megelőzően a gépkocsi saját célú használata vagy egyéb módon történő hasznosítása megvalósult-e. Az alperes az egyéb módon történő hasznosítást arra tekintettel tartotta megállapíthatónak, hogy a felperesi ügyvezető a gépkocsit tesztautónak nevezte, illetve hogy azt a vizsgált időszakban forgalomba helyezték. Rámutatott, hogy az adóhatóság azt ugyanakkor nem vizsgálta, hogy a gépkocsit ténylegesen használta-e a felperes tesztvezetésre vagy bemutatóteremben kihelyezett bemutatóautóként. Márpedig az Áfa tv. 259. § 22. pontja szerint csak a tényleges, bizonyítottan megvalósult saját használat vagy egyéb módon történő hasznosítás zárja ki a továbbértékesítési cél megvalósulását.

[7] Kiemelte, hogy az ügy tényállása nem azonos a Kfv.V.35.217/2023. számú kúriai ügy tényállásával, mivel utóbbi esetben nem volt vitatott, hogy az autót ténylegesen tesztvezetésre használták. Ezzel szemben jelen esetben az adóhatóság nem vizsgálta és nem támasztotta alá bizonyítékokkal a tesztvezetésre és bemutatóautóként való használat tényleges megvalósulását, csupán feltételezte azt. Utalt arra, hogy a Kfv.I.35.249/2010/6. és Kfv.V.35.785/2014/5. számú ügyek szintén nem ugyanazok, mivel jelen ügyben a saját célú vagy egyéb módon történő hasznosítás egyáltalán nem nyert bizonyítást. Kifejtette, hogy a felperes által csatolt futásteljesítmény-adatlapok alapján a tesztautóként történt hasznosítás kizárható. Az alperes tévesen abból indult ki, hogy mivel az ügyvezető a gépkocsit tesztautónak nevezte, illetve azt forgalomba helyezte, az egyéb módon történő hasznosítás

valamilyen formában biztosan megvalósult, ezért nem szükséges ennek bizonyítása. Mindezek alapján megállapította, hogy az adóhatóság elmulasztotta tényállástisztázási és bizonyítási kötelezettségét az egyéb célú hasznosítás vonatkozásában, így határozatai jogszabálysértőek. Végül utalt rá, hogy ugyanakkor a felperes alaptalanul hivatkozott az értékesítéskori alacsonyabb árra, illetve a gépkocsi új közlekedési eszköz mivoltára. A megismételt eljárásra előírta, hogy az elsőfokú adóhatóságnak be kell szereznie és értékelnie kell minden arra vonatkozó bizonyítékot, hogy a gépkocsi ténylegesen tesztvezetésre szolgált-e, illetve bemutatóautóként funkcionált-e.

A felülvizsgálati kérelem

[8] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő azonnali jogvédelem iránti kérelmet is tartalmazó felülvizsgálati kérelmet, amelynek befogadását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ad) alpontjai, valamint b) pontja alapján kérte.

[9] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti befogadási ok körében kifejtette, hogy a Kúria a Kfv.V.35.217/2023/6. számú határozatában már vizsgálta a továbbértékesítési cél fogalmát, ugyanakkor abban a kérdésben még nem foglalt állást, hogy annak hiánya egy, az ellenőrzés időpontjában már értékesített gépjármű esetén hogyan bizonyítható, illetve hogy szükséges-e a ténylegesen megvalósult tesztvezetést igazoló bizonyítékok feltárása.

[10] A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti befogadási ok körében a Kúria Kfv.V.35.217/2013/6. számú ítélete [36] bekezdésétől való eltérésre hivatkozott azzal összefüggésben, hogy a vevői kipróbálás fogalma nem szűkíthető le a tesztvezetéssel járó autóhasználatra, hiszen ha az autó vezérlő és kényelmi funkcióit bárki kipróbálhatja, azzal már megvalósul a bemutatási célzat, ez pedig kizárja a továbbértékesítési cél fennálltát.

[11] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási ok kapcsán előadta, hogy a bíróság indoklás nélkül, a Kp. 78. § (2) bekezdésébe, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésébe és 346. § (5) bekezdésébe ütköző módon mellőzte azon alperesi tényállítás értékelését, amely szerint a felperesi ügyvezető nyilatkozatában elismerte a tesztautóként való üzemeltetés tényét. Sérelmezte azt is, hogy a bíróság a futásteljesítményre vonatkozó adatokat a dokumentumokban szerepelő tényekkel ellentétesen értékelte, és a felperes állítását tényként fogadta el, ezzel megsértve a Pp. 267. §-át, 268. § (2) bekezdését, 346. § (5) bekezdését, illetve a Kp. 78. § (2) bekezdését. Végül a Kp. 86. § (4) bekezdésére hivatkozással kifogásolta, hogy az új eljárásra adott iránymutatás nem kellően konkrét, az a megismételt eljárás jogszerű lefolytatását nem teszi lehetővé.

[12] Az ügy érdemében előadta, hogy az adóhatóság az Áfa tv. 259. § 22. pontja szerinti továbbértékesítési cél hiányát egyértelműen bizonyította. A felperesi ügyvezető az adóellenőrzés során úgy nyilatkozott, hogy a vizsgált időszakban több gépjárművet is tesztautóként használt, az adóhatóságnak az ügyvezető ezen nyilatkozatát bizonyítékként értékelnie kellett. Mindezt alátámasztotta az is, hogy a felperes a fellebbezésében és a keresetében bemutatóautókról beszélt. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy tesztautókénti használat nemcsak a tesztvezetést jelenti, hanem magában foglalja a demonstrációs célú, tényleges próbaút nélküli bemutatást is, ami a felperesi előadások alapján kétségtelenül megvalósult. Utalt arra, hogy a Kúria Kfv.V.35.217/2023/6. számú ítéletéből is az következik, hogy a tesztautó és a bemutatóautó azonos adójogi megítélés alá esik. Előadta, hogy a felperes maga is elismerte a gépkocsi bemutatóautóként való hasznosítását, illetve ezt nem kifogásolta, így a bíróság a Kp. 85. § (1) bekezdésébe ütköző módon túlterjeszkedett a kereseten. Állította, hogy tényállástisztázási kötelezettségét a felperesi ügyvezető nyilatkozatának beszerzésével és értékelésével teljesítette, további eljárási cselekmény foganatosítása szükségtelen, és a gépkocsi továbbértékesítése folytán egyben lehetetlen is volt. Sérelemzte, hogy a bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdését megsértve nem adta indokát annak, hogy a felperes nyilatkozata miért nem támasztja alá a bemutatóautóként való használatot.

[13] A kúriai joggyakorlatra utalással kifogásolta, hogy a bíróság érdemben nem értékelte a bizonyítékokat, illetve a felperes futásteljesítményre vonatkozó állításait tényként fogadta el. Állította, hogy azon ítéleti megállapítás, miszerint a gépkocsi futásteljesítménye alapján a tesztautóként történő hasznosítás kizárható, ellentétes a keresetlevélhez mellékelte okiratban foglaltakkal. Sérelemzte, hogy a bíróság a futásteljesítményre vonatkozó bizonyítékokat nem vizsgálta, illetve azokat hiányosan, iratellenesen és kirívóan okszerűtlenül értékelte, ennél fogva az ítélet sérti a Pp. 279. § (1) bekezdését.

[14] Végül a kúriai joggyakorlat és a Kp. 97. § (4) bekezdésének felhívásával sérelemzte, hogy a bíróság által adott iránymutatás nem kellően egyértelmű, és nélkülözi a konkrétumokat. A bíróság további bizonyítás lefolytatását írta elő, azonban ennek szempontjait nem adta meg, a jogsérelem orvoslása érdekében elvégzendő konkrét cselekményeket nem nevesítette. Kifogásolta azt is, hogy az iránymutatás végrehajthatatlan, mivel a gépkocsi már az ellenőrzés kezdetén sem volt a felperes tulajdonában.

A Kúria döntése és jogi indokai

[15] A felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei – az alábbiak szerint – nem állnak fenn.

[16] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére

kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[17] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, annak fennállását bizonyítani azonban, továbbá – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti kivétellel – indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[18] Az alperes felülvizsgálati kérelmének befogadását egyrészt a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján kérte.

[19] A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn [7/2023. Jogegységi határozat], míg a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából a befogadás akkor indokolt, ha az egységes bírói gyakorlatnak a befogadási kérelemben megfogalmazott elvi okból történő változtatása indokolt lehet, vagy olyan új elvi jelentőségű jogkérdés merült fel, amely a Kúria állásfoglalását igényli.

[20] A Kúria rámutat, hogy a személygépkocsit terhelő előzetesen felszámított adó levonhatóságáról, illetve ezzel összefüggésben az Áfa tv. 259. § 22. pontjában foglalt továbbértékesítési cél fogalmának értelmezéséről – az elsőfokú bíróság és az alperes által is hivatkozott – határozatában már állást foglalt [Kfv.V.35.217/2023/6.]. A Kúria e

határozatában többek között rámutatott, hogy a továbbértékesítési cél megléte vagy hiánya tekintetében „*az elhatárolást az adja, hogy az autó használata vagy közvetlenül az adott vagyontárgy értékesítéséhez kapcsolódik, vagy az autót, bemutatóautót az egész vállalkozás érdekében működtetik, tehát nemcsak a konkrét vevők próbálják ki, hanem általánosan hasznosítják, használják az egész vállalkozást szolgálva, az értékesítési tevékenység elősegítése érdekében. [...] a saját használat, egyéb módon történő hasznosítás nem állapítható meg, ha az autó közvetlenül továbbértékesítésre szolgál. Amennyiben nem közvetlenül szolgálja a továbbértékesítést a bemutatóautó, akkor a gépkocsi vállalkozás érdekében való működtetése az egyéb módon történő hasznosításnak felel meg, és a felperes nem jogosult [...] az előzetesen felszámított adó levonására.*” A Kúria e határozatában tehát a továbbértékesítési cél fogalmának értelmezésével kapcsolatos elvi jelentőségű jogkérdést eldöntötte. Ehhez képest az alperes által jelen ügyben hivatkozott kérdés, nevezetesen hogy az adóhatóság hogyan, milyen bizonyítási eszközök útján, illetve milyen mélységben köteles a továbbértékesítési cél hiányát bizonyítani, nem tekinthető elvi jelentőségű jogkérdésnek. Ez olyan bizonyítási, bizonyítékértékelési kérdés, amely nem valamely jogszabály rendelkezésének értelmezésével, az alkalmazandó norma alapvető tartalmával és az ahhoz kapcsolódó esetleges jogkövetkezményekkel függ össze [Kfv.I.35.374/2020/2.; Kfv.III.37.573/2022/2.; Kfv.II.37.712/2023/2.; Kfv.V.35.008/2024/2.], ekként elvi jelentőségű jogkérdésnek nem minősül. Erre figyelemmel, elvi jelentőségű jogkérdés hiányában a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján nem kerülhetett sor.

[21] Az alperes a befogadást a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján is kérte, arra hivatkozással, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Kfv.V.35.217/2023/6. számú kúriai határozat [38] bekezdésétől, mivel a vevői kipróbálást a tesztvezetéssel járó autóhasználatra szűkítette le, holott a továbbértékesítési célt az is kizárja, ha a vevőtől eltérő másik személy a bemutató célú autó vezérlő, kényelmi funkcióit kipróbálhatja. A Kúria kiemeli, hogy a kérelmezőt e befogadási okra való hivatkozás esetén a Kp. 117. § (4) bekezdése folytán indokolási kötelezettség terheli, amelynek keretén belül be kell mutatnia a támadott döntés és a közzétett kúriai döntés közötti ügyszakosságot és a jogkérdésben való eltérés mibenlétét [Kfv.VI.37.039/2022/2.; Kfv.III.45.072/2023/2.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.I.35.202/2023/3.; Kfv.V.35.055/2024/2.; 2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 6. pont], így a Kúria csak a kérelmező által megjelölt indokok mentén végezheti el az ügyszakosság és a jogkérdésben való eltérés vizsgálatát.

[22] A Kúria rámutat, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásának [23], [24] és [25] bekezdéseiben is utalt arra, hogy a továbbértékesítési cél megvalósulását egyaránt kizárja, ha az autót tesztvezetésre vagy bemutatóautóként hasznosítja a felperes. A jogerős ítélet [33] bekezdéséből kitűnően a bíróság épp azért semmisítette meg a határozatokat, mivel álláspontja szerint az adóhatóság nem tárta fel és nem bizonyította, hogy „*a vizsgált autó kapcsán ténylegesen megvalósult-e az egyéb célú hasznosítás akár azáltal, hogy az autót tesztvezetésre használták, akár azáltal, hogy bemutatóautóként állították ki valahol.*” Abból, hogy az elsőfokú bíróság a bemutatóautóként való használat körében a tényállás tisztázatlanságát róta fel az alperesnek, logikailag egyértelműen az következik, hogy e körülményt a továbbértékesítési cél megállapítása szempontjából relevánsnak tartotta. Mindezek fényében a két határozat formai összevetése alapján is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság abban a jogkérdésben, hogy a bemutatóautóként való használat is

megalapozhatja a továbbértékesítési cél hiányát, nem tért el a referenciahatározattól. Az pedig, hogy a bíróság helyállóan állapította-e meg a bemutatóautóként való használat bizonyításának hiányát, olyan bizonyítékértékelési kérdés, ami nem tartozik e befogadási ok körébe. Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján sem kerülhetett sor.

[23] Az alperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján is kérte. Az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés esetén a Kp. 117. § (4) bekezdése alapján a kérelmezőnek a befogadás indokolása körében azt kell bemutatnia, hogy az eljárási szabályszegés a konkrét ügy érdemére kihatással volt, továbbá hogy annak ténybeli alapja kétséget ébreszt a jogerős határozat helytállósága tekintetében oly mértékben, hogy az további érdemi vizsgálat nélkül nem megítélhető [Kfv.II.38.030/2021/2., Kfv.II.38.102/2021/2., Kfv.VII.45.269/2022/2., Kfv.I.35.472/2022/3.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.V.35.285/2023/2.; Kfv.V.35.179/2024/2.].

[24] Az alperes eljárási szabályszegésként elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően, illetve tévesen, kirívóan okszerűtlenül értékelte a bizonyítékokat, továbbá figyelmen kívül hagyta az alperes bizonyítékait, határozatban foglalt tényállításait, ezzel szemben a felperes tényállításait tényként fogadta el. Ezzel pedig megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdését, illetve a Pp. 267. §-át, 268. § (2) bekezdését és 279. § (1) bekezdését. A Kúria ugyanakkor a felülvizsgálati eljárás során jogkérdésekben dönt, nem pedig a kereset ismételt elbírálását végzi. Ebből következően a felülvizsgálati eljárásban az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok ismételt egybevetésére és értékelésére, a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére – iratellenesség és kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányában – nincs lehetőség [ld. pl. Kfv.II.37.904/2020/2.; Kfv.I.35.316/2021/2. Kfv.II.37.673/2021/2.; Kfv.I.37.431/2022/3.; Kfv.I.37.761/2022/2.; Kfv.II.37.760/2022/2.; Kfv.III.37.028/2022/2.; Kfv.II.37.220/2023/2.; Kfv.V.37.686/2023/3.; Kfv.V.35.285/2023/2.; Kfv.V.35.005/2024/2.; Kfv.V.35.175/2024/2.]. A Kúria jelen ügyben nem észlelt kirívó okszerűtlenségre vagy iratellenességre utaló körülményt. Önmagában pedig az, hogy a fél nem ért egyet a bizonyítékok bíróság általi mérlegelésével, és a bizonyítékok újraértékelésével saját álláspontja elfogadását kéri, nem elegendő a felülvizsgálati kérelem befogadásához [Kfv.V.37.605/2023/2.; Kfv.V.37.625/2023/5.; Kfv.I.35.231/2023/3.; Kfv.V.35.007/2024/2.].

[25] Az alperes eljárási szabályszegésként utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdését, mivel ítéletében nem adta indokát annak, hogy miért vetette el a felperesi ügyvezető nyilatkozatát mint az alperes által értékelt bizonyítékot. A Kúria ennek kapcsán rámutat, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásának [23]-[24] és [25] bekezdéseiben rögzítette, hogy álláspontja szerint az ügyvezető nyilatkozata nem alkalmas a tényleges használat mint tényállási elem bizonyítására. A jogerős ítélet az indokolásában tehát kitért az ügyvezetői nyilatkozatra, arra, hogy az az álláspontja szerint miért nem megfelelő az alperesi megállapítás megalapozásához. Ennek fényében az alperes nem tudta kellőképpen valószínűsíteni, hogy a törvényszék az ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségét az ügy érdemére kiható módon megsértette. Annak vizsgálata pedig, hogy a bíróság ügyvezetői nyilatkozat értékelésére vonatkozó megállapításai érdemben helytállóak-e,

már a bizonyítékok értékelésének körébe tartozik, ami a [24] bekezdésben foglaltak szerint nem indokolja a befogadást.

[26] Végül az alperes e befogadási ok körében arra is hivatkozott, hogy az új eljárásra adott iránymutatás a Kp. 86. § (4) bekezdésébe ütközik, mivel nem határozza meg, hogy konkrétan milyen bizonyítékokat kell értékelnie a megismételt eljárásban. A Kúria kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság iránymutatásában kizárólag további bizonyítás lefolytatását írta elő az elsőfokú adóhatóságnak. Az iránymutatás jogszerűségére vonatkozó alperesi vitatások érdemi elbírálásához ekként a Kúriának szükségképpen a rendelkezésre álló és az adóhatóság által potenciálisan beszerezhető bizonyítékok értékelésébe, azok mérlegelésébe és egymással való összevetésébe kellene bocsátkoznia, erre azonban a [24] bekezdésben kifejtettek szerint, a felülmérlegelés tilalma folytán nincs törvényes lehetősége. Erre figyelemmel az iránymutatás jogszerűségének vizsgálata szintén nem indokolta a befogadást.

[27] Mindezek alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján sem látta szükségesnek.

[28] A Kúria a Kp. 117. § (4) bekezdése alapján hivatalból megvizsgálta a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) és ac) alpontjai szerinti befogadási okokat is.

[29] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az eldöntendő jogi probléma a jogalanyok széles körét érinti, vagy ha a vizsgálandó jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat, az nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel [Kfv.I.35.202/2023/3.; Kfv.V.35.148/2024/2.; Kfv.III.45.011/2024/4.; Kfv.V.35.228/2024/2.]. A Kúria az ügyben nem észlelte olyan jogkérdés felmerülését, amely a jogalanyok széles körére kihatással lehet, figyelemmel arra is, hogy az ügy alapját képező elvi jogkérdésben a Kúria Kfv.V.35.217/2023/6. számú határozatában már állást foglalt. A Kúriának nincs tudomása a továbbértékesítési cél bizonyításával kapcsolatos jogkérdések más ügyekben való tömeges előfordulásáról sem. Az alperes felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott uniós jogi norma Európai Unió Bíróság általi értelmezésének szükségességére, illetve ezt a Kúria sem tartotta indokoltnak, így a befogadásra a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontja alapján sem volt lehetőség.

[30] Mindezekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei nem állnak fenn, ezért a befogadást megtagadta.

[31] A befogadás megtagadásával a felülvizsgálati eljárás lezárult, így a Kúria az alperes azonnali jogvédelem iránti kérelmének elbírálását mellőzte.

A döntés elvi tartalma

[32] *Önmagában az, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél nem ért egyet a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi mérlegelésével, és - a bizonyítékok újraértékelésével - lényegében saját álláspontja elfogadását kéri, nem elegendő a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján történő befogadásához.*

Záró rész

[33] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[35] A végzéssel szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. május 15.

dr. Darák Péter s.k.

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

dr. Márton Gizella s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

dr. Demjén Péter s.k.

dr. Stefancsik Márta s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő